

ցաւ ի ներկայութեան խուռն բազմութեան մը: Առաջին շրջանէն վերջը, թաղաւորը ամպհովանի մը բարձրացաւ եւ ըսաւ. — «Հաւատարիմ հպատակներս, կը տեսնէք թէ ինչ չքեղ ճաշ մը սարքուած է ինծի համար: Կ'ուզէի զայն բաժնել ձեր մէջէն անոնց հետ որ իսկապէս անօթի են եւ բան չեն կերած երկար ատենէ ի վեր. ուրեմն չիտակ ըսէք թէ ձեր մէջէն ո՞րն է ամէնէն անօթին եւ թող յառաջ դայ»:

Երկու հոգի երեւցան բազմութեան մէջ, — ծերուկ մը յիսուն տարեկան եւ երիտասարդ մը քսանըօթը տարեկան: Առաջինը աղբբեկ մաղբր ունէր եւ տկար էր, երկրորդը՝ առողջ եւ յաղթանդամ:

— Ի՞նչպէս կ'ըլլայ որ անօթի էք, — հարցուց Շահը ծերուկին:

— Ծերացած եմ, տղաքս մեռած են, աշխատանքէն հալած մաշած եմ, եւ երեք օրէ ի վեր բան չեմ կերած:

— Իսկ դո՞ւն, — հարցուց Շահը դառնալով երիտասարդին:

— Զկրցայ գործ գտնել, եւ որովհետեւ քաջառողջ երիտասարդ մըն եմ, մուրալու կ'ամչնամ, որով ես ալ պատառ մը բան չեմ կերած երեք օրէ ի վեր:

Շահը հրամայեց որ կերակուր տան մէկ ափսէի վրայ եւ փոքր բաժիններով: Անօթիները կերան անհամբեր, իրար դիտելով շեշտակի:

Յանկարծ երկուքն ալ, ծերուկը եւ երիտասարդը կանգ առին եւ սկսան լալ: — «Ինչո՞ւ կուլաք, հարցուց Շահը ապշահար: — «Ակռայ չունիմ, — ըսաւ ծերուկը, — եւ մինչ կերակուրս կը ծամծմեմ, այս երիտասարդը ամէն բան կը լափէ»:

— Իսկ դուն ինչո՞ւ կուլաս, երիտասարդ:

— Սուտ կը խօսի, Զերդ Վեհափառութիւն. մինչ ես իմ առջեւ դրուած կտոր մը միսը կը ծամեմ, ծերուկը ամէն բան կուլ կուտայ:

×

... Ես կը սոսկամ աւերակներէն ու անկարող ցաւերէն,
Քանց մի՛ առներ քաղաքներու մոխիրքն իմ,
Օ՛, արցունքը, ուրիշիմ արցունքը զիս անգթօրէն կը խղզէ,
Ուրիշիմ ցաւը, ուրիշիմ կոծը զիս խեղճութեամբ կը տանի:

Օ՛, կանգ մի՛ առներ դիակներու դէմ այս ցիրուցամ,
Հեռո՛ւ փախիր գերեզմաններէն եւ սպիտակ շիրիմներէն,
Որովհետեւ ինծի համար, կարելի չէ, քեզի՛ կ'ըսեմ, երկվար,
Հայրենիքիս մահացումը մահուանը մէջ անգամ մըն ալ սեւեռել:

Սիւսանթօ